

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 17.

Tacoma, Wash. Sept. 10, 1893.

Vol. 3.

Længsel.

Jeg min's vel en Morgen i tidlige Vaar,
Da Bjærken begyndte at spire,
Dag smeltende Snefald Smaablonnerne staar,
Den græstomme Grund vil de zire,
Dem lokked en Straale saa lun, saa varm —
Hei smilende Blomme! du er for arm,
At vætte min tørrende Længsel.

Saa var der en Formiddag Forsommers Tid,
Da var der vel Liv i Naturen,
Det kravled, det krøb og det fløj, der var Strid
I Græsgrund, paa Gren og i Uren;
Høit Lærken slog Triller fra fulde Bryst —
Hu hei! Slik en løstende Vibets Lyft!
Den øger den sømme Længsel.

Den Sommer var sød ubi Rosernes Lund
Dg Hugen bedaaet af Duften,
Der drømtes saa inderligt deilig en Stund,
Mens Bierne jummed i Luften,
De samler sig Honning, Du Længsler fler —
Du loffes til Vatter, jo mer du ler —
I Brykset bor brændende Længsel.

Saa kom der en Dag Efterommeren lun
Med Alie, som gulned af Grøde,
Men Skoglusten dirred i Solen — saa brun
Stod Lyngen med Lyttebær røde.
Saamangen en Længsel forlængst var glemt,
Dog endnu der sandtes i Brykset gjemt
Saamangen en lurende Længsel.

Naar Høstvinden hviner ved Løvfalds Tid
Dg Træfuglen søger mod Syden,
Paa Akren staar Slubben saa tørked og strid,
Mens Korntet er Velling i Gryden;
Med Madsiræve er Tankerne fyldt saa tidt,
Dog findes der Slunder da Sindet vidt
Omdrives af dræbende Længsel.

Naar Vinterkvæld kommer med Snefog paa Fjæld,
Saa lunt er ved lysende Lampe,
Da søges de Statte af Evigheds Væld,
Der mildner de haardeste Kampe.
Nu Jordelivslængslerne snart er glemt,
Til Saligheds Fryd bliver Harpen stemt,
I Sjælen bor Helligheds Længsel.

Et levende Hjerte blev aldrig saa tomt,
Det skulde ei eie en Længsel.
Du kæmper mod Maalet, om stort eller front,
Dg seirer trods Stranker og Stængsel —
En Længsel du stiller, stroy saar du fler;
Jo længer du naar, du vil længtes mer
„Fra Lys og til Lys“ gennem Længsel.

Dauritz Nielsen.

Tale til nye Menighedslammer.

(Af Dr. Walther.)

At blive et Medlem af en kristelig Menighed og dermed af den ganske kristne Kirke gjælder hos Verden for en Daarskab, idet et Menneske paa usødig Vis paatager sig allehaande nye Pligter og Byrder.

Andre, som er bedre fundede, anser rigtignok ogsaa Indtrædelsen i en kristelig Menighed blot for Overtagelsen af Pligter og Byrder, men for nødvendige, da dette nu engang hører til sand Kristendom.

Men, mine Eftelinge, saavel hine som disse befinder sig i en stor Bidsfarelse. Indtrædelsen i en kristelig Menighed er ikke at anse som Opsyttelse af en tung Lov, men som Brugen af et Privilegium, som Deltagelse i et Selskab, der besidder og forvalter store Rigdomme.

En kristelig Menighed er den højeste Domstol i sin Kreds, og deraf blir den Indtrædende en Meddommer.

En kristelig Menighed har Forvaltningen af Gimmeriges

Riges Røgler paa Jorden, og deraf blir den Indtrædende en Medforvalter.

En kristelig Menighed er et Guds Hus, og der bliver den Indtrædende en Husfalle.

En kristen Menighed er et Bønnens Samfund, og af enhver Bøn blir den Indtrædende en Medbeder.

En kristelig Menighed er Kristi Husholder eller Husholderke, og af alle disse Rettigheder og Forvaltninger bliver den Indtrædende en Delhaber.

En kristelig Menighed har den Forgjættelse: „Hvor to eller tre er forsamlede i mit Navn dér er jeg midt iblant i dem.“ Videre det Løfte: „Derfor to af eder paa Jorden blive enige om Noget som helst, hvorefter de ville bede, saa skal det vederfares dem af min Fader som er i Himlene“ Matth. 18, 19. Videre: „Frygt ikke, du lille Hjerd; thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget.“ Og hvem kan kjende alle de Forgjættelser, som Gud har givet enhver Menighed? Men i disse Forgjættelser tager den Indtrædende Del.

Apostelen Thomas' Exempel viser meget træffende hvor meget de miste, som afsondrer sig fra den kristne Menighed.

Da Kristus var i Jød paa Korset, stilledes Thomas sig fra den lille af Spot og Trængsel trykkede Menighed i Jerusalem, og se, Kristus hjemtog den arme elendige lille Menighed, aabnede der sin Herlighed og gjød Trøst og Fred i alle Medlemmers Hjertes. Men Thomas, der havde afsondret sig, gik Glip af dette Naades Besøg og herflæbte endnu otte Dage længere med sin Haard- og Trøstesløshed.

Dog, mine Dyrkbare, det er visstelig ikke nok, at man blot holder sig til en kristelig Menighed. For at tage Del i dens Velsignelse, dertil hører, at man ogsaa er bleven et levende Lem af den ved den sande Tro. Ligesom en tør Gren paa et Træ om Baaren ikke stikker ud, grønnes, blomstrer og bærer Frugt, men toges bort af det grønne Træ og kastes i Jorden, saaledes hjælper det heller ikke et Menneftenden Tro noget at hænges ved Kirkens Træ, men det bliver endelig, naar det evige Livs Baar bryder frem, fjernet fra Træet og kastet i Helvedes Ildovn.

Give da Gud, at I nu idag er traadt ind i vor Menighed i en levende Tro; saa skal I aldrig fortryde det og engang med alle levende Medlemmer blive plantet ind i det nye Paradies.

Dertil hjælpe os alle Jesus Kristus. Amen!

Kina og Kinamissionen.

(Missionsforedrag ved Luther-Seminar af J. V.)

Det Land, hvor Missionen i Fremtiden vil komme til at samle sine største Kræfter, er uden tvivl Kina. Det begynder mere og mere at gaa op for den vestlige Verden, at her har man med noget stort at gjøre. Det begynder mere og mere at gaa op for Kisten, at her ligger en overmaade stor Mark, hvor en stor Sæd kan saaes og en rig Høst kan ventes. Lad os kortelig betragte dette Lands Udstrækning, Folkemængde, Hjælpekilder, Historie og Folkets Karakter samt dets Forhold

til Missionen og slutte dertil en Oversigt over det Arbejde, som Missionen i en forholdsvis kort Tid har udført der. Kina er et stort Land. Det dækker et Areal af 5.300.000 Kvadratkilometer og er saaledes omtrent en halv Gang større end de forenede Stater. Det udgjør en Tredjedel af hele Asien, en Tiendedel af hele Verdens Fastland.

Menneskeantallet er det største, som taler et Sprog, det største, som styres under en Herskers Spir. Det anslaaes, at Folkemængden er lig $\frac{1}{4}$ af Aledens Indbyggere, et Menneskeantal paa over 400.000.000 Sjæle.

Landets Næringskilder er forartede. Landet strækker sig fra Sibiriens Sne og Kulde til den 18de Breddegrads tropiske Egne, altsaa længere Syd end Den Kubo, og har saaledes en større klimatisk Variation end noget andet Land i Verden. Kinas Jordbund er overmaade frugtbar, og Jorden dyrkes uden noget Besvær og Anstrengelse. De store Sletter er som en endeløs Høve, og selv de bratte Bakker og Bjeldsidenne staar i prægtigt Flor. I de sydlige Provindser saar og høster man tre Gange om Aaret. Om Landets underjordiske Rigdom kan der ikke dannes noget tilsvarende Begreb. I Kina er Verdens største Rigdomme af Mineralier og Metaller nedlagte. Guld og Sølv findes paa utallige Steder i snart sagt endeløs Mængde, Diamanter, Rubiner, Safirer, Topas, Granat, Agat og andre Edelstene findes og er i Brug. Tin, Zink, Bly, Nikkel og andre Metaller findes paa mange Steder. Kul og Kobber findes næsten hvor man vil; ja man paaftaar at Kinas Kulforraad er tilstrækkeligt til at forsyne hele Verden i 40.000 Aar.

Kinas Historie er den ældste i Verden. Den strækker sig gennem et Tidrum af 4600 Aar. Dette Rige har holdt sig vedlige, medens mange andre Verdensrigter er blevne grundlagte, har blomstret og er forsvundne af Historien. Det stod alene der borte i det fjerne Øien og saa Egypten, Assyrien, Babylonien, Persien, Grækenland og Rom stige frem, kneise i sine Stoltheds og Velmagts Dage, og synke ned i Glemselens Ruinhob. Man har hørt dette Folk historiske Nedtegnelser, som daterer sig fra Aaret 2300 f. Kr. Næst efter den bibelske Historie er den af Kineseren Shu King den ældste historiske Beretning i Verden. Kineserne er ikke en ukultiveret Race og har heller ikke været det paa lang Tid. To tusinde Aar før vor Tidsregning kjendte man i Kina Bogstavskrift, Jordbrug, var kommen et godt Stykke i Arkitektur og havde en for den Tid vel ordnet Statsforfatning. Aaret 800 efter Kristus stod Kina paa et høiere Dannelsens og Kulturens Standpunkt end noget andet Land. Bistnok er ikke Landet nu, hvad det var for 1000 Aar siden; men et har dog holdt sig lige kraftigt, nemlig Regjeringen, Statsstyrelsen. I al denne Tid har denne store Folkemasse holdt sig tro og kydig under et og samme Keiserdømme, under en og samme Statsforfatning, noget, som er uenligt i Verdens Historie. Der moatte visstelig Almagt, Forsand og Viedom til hos et Folk, forat et saadant historisk Fænomen kunde eksistere. Og det er ganske vist, at Herren har begavet Kineserne med udmerkede Aandskræfter. Kineserne er ikke nogle barnslige, enfoldige, halvvidiotske Væfener, som saa mange mener. Det er ikke sandt, hvad

Mag Måter siger er saa manges Mening, 'That the Chinese man is a joke.'

Kineserne er de mest aandsudviklede af alle asiatiske Folketrag. De er et oplyst Folketrag. Man stryder af, at der ved Berlins Universitet er 5000 Studenter. I Ranking er der hvert Aar 25,000 Studenter tilstede for at kæmpes om den Prisbetsønning, som Staten tilbeder den, der udmerker sig i visse Fag. Endog gamle Mænd jampes ved den aarlige Examination for om mulig at vinde en Betsønning. Kineseren er en overmaade slittig ja, man kan næsten sige, lidenskabelig Student. Er han for fattig til at holde Uds, saa sidder han og læser udenfor en Kamerats Vindu.

Landets Embeder besettes ved en 'civil service examination', og kun dygtige Mænd faar disse Poster, og dygtige Mænd har man der i Tusental. Der fortællers, at Grant skal have sagt, da han kom tilbage fra sin berømt Rejse, at han havde mødt tre virkelig store Mænd, tre Mænd, som stod et Hoved høiere end sine samtidige. Den ene var den engelske Statsmand og Forfatter, Gladstone; den anden var den store Bismarck; og den tredje af disse over al Sammenligning store Mænd var Kinas Føersteminister, Li Hung Chang. Man skal lede længe omkring i Verden, sagde han, før man finder en forstandigere Statsmand, en finere Diplomat.

Kineserens Karakter har flere hyperlige Træk. Han er taalmodig, sparsommelig, lydig, og han er i særegen Grad viljesfast, determineret. For nogle Aar siden var der et frygteligt Oprør i Kina. Under Krigen havde Landet den Ulykke at miste Turkestan. Da Krigen var tilende, gjorde Keiseren straks Anstalter til at faa det igjen, endstønt Udsigterne der til ikke var lyse. Han lod hente en af sine beste Generaler, Tso Tsung Tsung, og spurgte ham, om han troede, han kunde gjenvinde Turkestan. Han svarede: "Jeg kon." — "Men", siger Keiseren, "du maa erindre, at det er langt derbort. Ederis Luftdyr kan ikke bære Proviant nok for eder sig selv til en saadan lang Rejse". Hvad vil du gjøre for ikke at falte ihjæl paa Veien. "Jo" siger han, "naar vi ikke kan gaa frem som Soldater længere, saa skal vi stanse og drive Jordbrug, intil vi faar avlet ket vi trænger. Og vi skal gjentage dette og holde paa, til Turkestan atter er gjenvundet." Dette Land er nu kinesisk Provins. En saadan uhyrt Strid og Udholdenhed maa man virkelig brandre.

Hvorledes er det med Kinesernes moralske Tilstand? Moralst er de dybt faldne. Det første Kapitel af Romerbrevet passer nøjagtig paa den væmmelige Uedelighed, som findes i Kina i vor Tid. Kineseren er en Slave af sanselig Nydelse. Vi er kjendte med det store Forbrug af Opium der. Og Utugten har sat sit Stempel paa deres hele Væsen. De raver fra Begjær til Nydelse og bruger alle tænkelige Midler til at opflamme sit dyriske Begjær, nyder og lider Følgerne. Varnemord er noget ganske almindeligt og anses paa mange Steder for ikke at være Synd. Grusomheden mod Fauger er ofte aldeles umenneskelig. Alt dette tyder paa et i Synen dybt nedfaldet Folk.

Og deres Religion, hvad er den? Der er tre Religioner. Den kinesiske Statsreligion er Konfucianismen.

Denne Religion stammer ikke fra Konfucius, som er den almindelige Mening, men man har den fra for længst svundne Tider. Konfucius har ikke op'undet denne Religion, men har blot samlet alle dens Lærdomme og udgivet dem under et hele. Og en Religion er den igrunder heller ikke, men heller et etist System, en Lærebog i Statsøkonomi. Den er ikke mere Kinesernes Religion end den sokratiske Lære var Grækernes Religion. Den siger intet om Menneskets Oprindelse eller Skjebne; den fortæller intet om et høiere Væsen, eller om Menneskets Forhold til et høiere Væsen. Konfucianismens Guder er deres Stamtavler. Detilbeder Forsædrene. De levende er de dødes Slaver.

Den nærtigste Afgud i Kina er disse gamle Stamtavler, af hvilke der skal være omtrent 70,000 000 i Landet. Og netop i denne afgudiske Hængen ved de gamle Forsædte ligger denne Læres Styrke. Den har her et overordentlig sterkt Tag paa Folket. Og dette er en af de vigtigste Grunde til, at Kineserne er saa sene og uvillige til at tage imod noget nyt og fremmed.

Denne Lære har forresten mange gyldne Forstrifter. Opfyldelse af Kjærlighed til alle. Gjør ikke mod andre, hvad I vil, at andre ikke skal gjøre mod eder, Et Kærlighed mere end Livet. Det er som sagt, et glimrende etist System: men det indeholder intet, som kan give et Menneske Trøst Døden. Og dog er det denne Lære, som har formaaet at holde Kina i saa lang Tid fra at synke og forsvinde. Den har formaaet at holde Landet ved et bestemt Trin af Udvikling. Men saa har den dog ikke været istand til at hæve Folket til noget høiere moralsk og aandeligt Standpunkt.

Omtrent Aar 70 efter Kristus blev Buddhismen indført. Denne Religion gjorde store og hurtige Fremstid i Landet. Landets Overhoved, Keiseren, viste sig at være meget gunstig stemt for den nye Lære, og Folket var oplyst, af Vængsel efter noget, der kunde laste lidt Uds over Fremtidens Mærke. Men uagtet den vandt let og hurtig Indgang, saa har det efter 1800 Aars Forsløb vist sig, at heller ikke denne Lære har formaaet at løfte Kineserne til et høiere og ædelere Livslyn.

Og endelig har man i Kina en Lære som hedder Taoisme. Denne Lære, indført af Taoise 600 Aar f. Kr. er heller ikke egentlig en Religion, men mere et filosofisk, et metafysisk System. De gamle Taoister befattede sig meget med Alchemien. De søgte at frembringe Guld af uædle Metaller, og mente at have fundet de vises Sten. De eiede og solgte et slags Udeligheds Midde, det gyldne Elixir. Taoisterne betjener sig udelukkende af Folkets Doertro. Deres fornemste Forretning bestaar i at tillave og sælge Tryllemidler, Mediciner, Amuletter og andet saadant, som skal tjene til at fjerne Sygdomme, Hæxerier og andre Under. Taoismen er ikke stort mere end en Pengespekulation. Som Religion betragtet er den et Bedrag. Der findes intet i dens Lære, som kan give Mennesket Hjertfred og Sjælerø. Kineseren har endnu ikke haft nogen Troslære, som kunde tilfredsstille det syndige Menneske. Han har endnu ikke hørt noget om den salige Fred, som overgaar al Fortaud; men Slegt efter Slegt har erfaret, at det, hvortil de hidtil har sat sin Lid, er blot Bedrag og Skuf-

felse. Vi ser saaledes, at her er en rig Mark for Guds Ords Saakorn. Her er et Land, hvor man turde haabe at drive et velsignelsesrigt Missionsarbejde. Hvad har nu Missionen gjort for dette Land, og hvad er Kinesernes Stilling lige overfor dette Arbejde.

(Forts.)

Byggearbeidet.

Efterat Byggearbeidet paa Skolebygningen en Tid har ligget urørt, er der i de første Dage af September begyndt at blive lidt Nørelse igjen i og omkring Bygningen.

Især er det Barmeapparatet, som skaffer os mest baade Arbejde og Pengelæg. Da vi nogenlunde punktlig havde betalt tre Tusinde Dollars i Juli, men det gik sent med at faa ind mere Penger, bad vi det Kompanie, der sælter ind Barmeapparatet, om at udsætte med Forskaffelsen af Dampkjedler og Pumper, da vi ikke saa os i Stand til at betale den 2den Termin saaledes, som vi havde lovet og gjerne vilde gjøre. Kompaniet telegraferede da strax til Fabrikken i Osten og bad om ikke at sende de bestilte Sager, men fik til Svar at de allerede var undervejs, og sa alledes er Kjedler og Pumper nu her, og man holder paa at sætte dem paa sit Sted. Vi har herpaa betalt et Tusend Dollars, og nogle hundrede Dollars kan desuden siges at være betalte, da vi har paa Bladsen den Brick og Kalk, som trænges til at sætte Kjedlerne med. Naar dette er gjort, skal den Del af Arbejdet nedlægges ganske indtil videre. Dog vilde vi overmaade gjerne til Jul paa særdivig en Del af Bygningen, saa vi om muligt kunde efter Nyaar begynde en Vintertermin. Frem og tilbage har vi, som man siger, "grubliseret" paa, hvoreledes dette kunde sættes i Værk, men vi har nok fundet, at det hjælper lidet at staa aarle op, berefter længe sidde, æde Brød med megen Belymring. Ps 127. Den som bare kunde lære at vente paa Herren. Sandelig, hans Frelse er nær hos dem, som ham frygte, at Væge maa bo i vort Land. Ps. 85.

Vi har nu ved Bygningen og ved Sagmøllen særdivigt Stærkparten af det, som trænges til Lathing, Plastring og Indredning af den ene Halvdel af Bygningen, og Folk er ogsaa villige til at gjøre Arbejdet saa billigt, som det bare gaar an. Vi agter, om Gud vil, at forsøge at sætte dette Arbejde i Gang saa snart som muligt, dog skal vi love vore Venner, som er ængstelige for os, at være forsigtige og søge og følge forstandige Folks Raad.

En af vore Medarbejdere har i et mørkt Øieblik stevet saaledes om vor Stilling her, at mange af vore bedste Venner er blevet alvorlig bange for, at vi maatte spille bankerot, eller at vi skulde tabe Bygningen og alt, hvad der hører til Skolens Korporation.

I Anledning heraf tillades vi undertegnede os paa Væge og Samvittighed at give følgende Dplysninger. Vi har nu snart et Aar stykt en Bank her i Tocama \$6000. Vi betaler 10 per ct Rente og har givet Sikkerhed i Skolebygningen og de 24 Acres som udgjør Skolegrunden.

Men denne Banks Embedsmænd har sagt og siger frem-

deles, at vi slet ikke behøver at være ængstelige. Alligeve vil og bør vi komme ud af denne Gjæld saa snart som muligt. Bygningen alene er værd mellem 50 @ 60 Tusend Dollars. Og foruden Skolegrunden, som allsaa er pantsat, eier Skolen noget over 550 Lotter, 27 Acres Land samt Sagemølle og en 150 Tusind Fod Lumter.

Paa alt dette har vi fuld Warranty Deed og ingensomhelst Hestelser.

Bisnok stylder vi ikke saa lidet til vore Venner hist og her omkring i Samsundet, og derfor er det, vi saa gjerne vilde betale Gjælden til Banken, saa at al vor Eiendom kunde holdes fri fra alle Hestelser og alle vore Venner have samme Udgang til den Eiendom, hvori de har lagt Penge. Korporationens Embedsmænd anser sig som saadanne, der holder Eiendom in trust for dem, som har hjulpet os med Penge, Og med denne Betragtning og med saamegen værdifuld Eiendom uden større Gjæld end, vi nu har anser vi det ikke for nogen Synd eller Skam, om vi maa laane mere for at saa Anstalten i Gang. Den, som vil sende os Bidrag, Laan eller Betaling paa en Lot, hjælper derved til, at vi kan saa en Del af vor Skole i fuld Stand og begynde en Vintertermin dette Aar.

Kjære, gjør derfor Eders Bedste heri, da vil I nok finde en eller flere, som enten enkeltvis eller sammen kan staa os en Sum. Der er Kvindeforeninger, Ungdoms og Sangforeninger, som har lovet at tage 1 Lot for et Hundrede Dollars.

Man bedes herefter adressere Breve til Parkland B. D. Pierce Co. Wash.

Med venlig Hilfen

B. Harstad.

N. Christensen.

Katholikkerne og Fritænkerne contra Bibelen.

Fritænkerne foregiver at de er imod Katholikerne. De tror ogsaa at de er de rette Mænd til at stanse Katholikerne Fremgang. Men Fritænkerne er just de mindst Nytte til at holde Rom Stangen. Det er kun Bibelen læst i Hus og Hytte og prædiket purt og rent, som kan ødelægge Pavevældet. Prædik Ordet, hold ved i Tide og Uide, det er det eneste Vaaben mod Dragen i Rom. Men Fritænkerne er ligesaa ivrige Modstandere af Bibelen som Paven og hans Præster. Det er bare den Forskel at Pavedømmet forbyder Bibelens Udbredelse og Brug, medens Fritænkerne forlaster Bibelen som Guds Ord og eneste Kilde og Kettesnor for Lære og Liv. Resultatet bliver det samme. Bibelen sættes til Side, foragtes og glemmes. Pavedømmet medgiver at Bibelen er Guds Ord, men tager dette Ord bort fra Lægmanden og sætter Pavens Ord isteden. Fritænkeren tager ud af Bibelen og forkaster efter egen Smag og Behag. De er allsaa enda større Voldsmand mod Guds Ord end selve Paven! Begge er Kristi Fiender, baade Pavedømmet og Fritænkeriet hører til „Antikristen“.

B. B.

Rirkelige Efterretninger.

Den islandiske Synode holdt sit Aarsmøde i Winnipeg, Manitoba, den sidste Uge i Juni. Den blev organiseret for kun 9 Aar siden af Pastor Jon Bjarnason, som i flere Aar var den eneste Præst blandt Islænderne i Amerika. Han er nu det lille Samsunds Formand, men kunde ikke overvære Aarsmødet, da han maa lide underkaste sig en Reoperation. Viceformanden, Past. Bergmann, Præst for en Menighed i Gardar, N. D., fungerede som Formand. Under Aarsmødet blev to teologiske Kandidater, W. B. Johnson og J. A. Sigurdson, ordinerede til Prædikeembedet af Pastor Bergmann med Assistanse af Pastor P. Peterson, Formandens Kapellan i Winnipeg, samt Pastor N. Thorsalfson i Minnesota, Minn. Pastor Johnson skal blive Samsundets reisende Missionspræst, medens Pastor Sigurdson er bleven kaldt til Pembina, N. D.

Samsundet bestaar nu af 9 Præster og 22 Menigheder, som sendte 25 Delegater til Mødet. Et islandsk-luthersk Akademi tænkes oprettet i den nærmeste Fremtid.

(„Amerika“.)

Past. Foss i Fairhaven er bleven kaldt til Præst for Menigheden i Stanwood, Forhaabentlig modtager han Akkabet.

Forgæligt.

Det er vist de fleste af vore Læsere vel bekendt, at de tre nordlutherske Kirkesamfund: Konferensen, Augustanastynoden og Antimissourierne i Aaret 1890 sluttede sig sammen til et stort nyt Kirkesamfund. Dette Skridt var i Forveien blevet forberedt paa flere Møder baade af Delegater fra de forskjellige Samsund og af af hvert Samsund for sig. Alle syntes at forstaa, hvorledes Sagen blev ordnet, og at være vel tilfreds med Ordningen. De tre ovennævnte Kirkesamfund blev opløst og deres samtlige Medlemmer traadte sammen til et nyt Samsund, som fik Navnet, „Den forenede Kirke“. Dette blev iværksat paa Mødet i Minneapolis Minn. i 1890. Der var vist meget at udjette paa Maaden, hvorpaa Foreningen kom istand, idet man nemlig letfindig forbigik eller „begravede“ al Værestrid, istedetfor først ved grundige Forhandlinger over de omstridte Punkter at komme til Enighed paa Sandhedens Grund; men det kan dog ikke nægtes, at den udvortes Forening var fuldstændig. Konferensen, Augustanastynoden og Antimissourierne havde som Samsund ophørt at være til, og istedetfor den stod der et nyt stort Samsund, „Den forenede Kirke“, som bestod af de førnævnte Samsunds Medlemmer, baade Menigheder og Præster. Dette var den udtalte Forstaelse af alle Samsundets Medlemmer og af alle andre, som sagde noget derom.

Det gik imidlertid ikke saa glat, som man havde tænkt, Augsburgs Board of Trustees nægtede nemlig, som bekendt mod al Lov og Ret at udlevere Konferensens forrige Eien-

dom, Augsburg Seminariet, til den forenede Kirke. Den Strid, som førtes herom inden Samsundet, naaede sit Højdepunkt under Aarsmødet i Minneapolis i Juni d. A., da Sverdrup og Ostedal resignerede som Professorer i Den forenede Kirke og sammen med et Mindretal af Mødets Medlemmer ligesom gjenoplivede den gamle Konference.

Dz da nu Augsburgs Board of Trustees gik saavidt, at de bemægtigede sig Samsundets Boghandel, har den forenede Kirke søgt ved den verdslige Rets Hjælp at fikre sig Besiddelsen af sin retmæssige Eiendom. Svaret paa den forenede Kirkes Klage er et Dokument af et høist uventet Indhold. Samme har jo været omtalt i andre Blade, men vi skal her for Northdens Styld holde os til de Oplysninger derom, som findes i Evang. Luth. Kirkeblende for 26 Aug. Der læse vi følgende:

— Et mærkeligt Dokument. Board of Trustees for Augsburg Seminariet har fremlagt for Acederetten i Minneapolis sit officielle Svar paa den forenede Kirkes Boards Anklage, edfæstet for en Notar af H. Engemoen som Sekretær og Rådgiver for Augsburg Seminar. I dette Svar heder det efter „The North“ for 9de August blandt andet, „at nævnte Seminar“ — Augsburg — „er og altid har været et Tillæg (adjunct) til en vis religiøs Sekt eller Samsund, kaldet den nord-danske evangelisk-lutherske Konference, og at dets Opdragergjerning bestaar og har bestaaet i at forberede unge Mænd for Præstegjerningen i nævnte Samsund. At nævnte Sekt eller Samsund bestaar af omtrent 3 hundrede organiserede religiøse Menigheder . . . og omtrent 1 hundrede Præster . . . At i 1890 blev Forhandlinger begyndte mellem ovenfor nævnte religiøse Sekt og andre religiøse Sekter i de forenede Stater af Amerika, som havde lignende religiøse Lærdomme, i den Hensigt at danne en Forening af nævnte religiøse Sekter, men at til Dato har nævnte religiøse Sekter aldeles ikke formaaet at danne eller fuldbbde en saadan Forening . . . At paa den nævnte 14de Juni 1893 holdt nævnte nord-dansk evang. luth. Konference et Møde i en af Bygningerne af nævnte Seminar. Dette Møde bestod af Delegater og Præster fra et stort Flertal af nævnte Konferensens Menigheder . . . At siden Begyndelsen af Forhandlingerne mellem nævnte Konference og de øvrige religiøse Sekter eller Samsund som ovenfor fremstillet i den Hensigt at danne en Forening og op til 14de Juni 1893 har Delegater og Præster fra Menigheder, som danner en saadan religiøs Sekt eller Samsund, nemlig nævnte Konference, mødt sammen hvert Aar med Præster og Delegater fra nævnte andre Sekter eller Samsund med det Formaal at danne og fuldbbde en saadan Forening. At paa den nævnte 14de Juni 1893, og hele Tiden siden den Dag, har Menighederne og Præsterne af nævnte nord-danske evang.-luth. Konference negtet, og de negter endnu, at indgaa Forening i Fællesskab med nævnte Sekter eller nærværende Klager“ (den forende Kirke) „og har aldeles trukket sig tilbage fra al videre Forbindelse eller Selskab paa nogensomhelst Maade med Klageren eller med nogen af de Sekter, som han — plaintiff — gjør Krav paa at repræsenteres.“

Indsættelse af et mere end mærkeligt Dokument. Professorerne Sverdrup og Ostedal kan jo ikke være uvidende om dets Indhold meget mere maa de som Ledere for sit Parti ansees som de egentlige Forfattere af samme. Og deri gjør de den Paastand, at Konferensen aldrig har ophørt at være et selostændigt Samsund, aldrig har ophørt at eie Augsburg Seminariet. Naar Akerden i 1890 mente, at Konferensen, ligesaa vel som de to andre Samsund, da var blevet opløst, og at dens Medlemmer havde forenet sig med de andre Samsunds Medlemmer til et nyt Samsund, og naar der i den Anledning blev holdt

Prefser og sunget Jubelsa'mer til Guds Lov og Pris for den Forening, som varkommen istand, saa har alt dette kun været et uhyre Sandhedsdrag, som Titusfinter har ladet sig forvirre af; thi Sverdrup og Ostedal har jo her svoret paa, at Konferensen ogsaa siden 1890 har virkelig eiet og derfor ogsaa kunnet eie Augsburg Seminarium, men dette kunde jo ikke finde Sted, med mindre dens udvalgte Organisation var holdt vedlige og altsaa ikke opløst.

Men ikke nok hermed. Det heder i ovennævnte Svar, at i 1890 blev Forhandlinger begyndte mellem ovenfor nævnte Sekt (Konferensen) og andre religiøse Sekter (maa vel være Augustinasynoden og Antimissourierne) men omendkjendt der hvert Aar er blevet holdt Møder mellem disse forskjellige Sekter med det Formaal at danne og udsbyrde en Forening mellem dem, saa har dette dog ikke villet lykkes; og siden 14 Juni d. A. har da Konferensen aldeles trukket sig tilbage fra alle saadanne Foreningsforsøg og negtet at indgaa Forening med hine Sekter.

Efter dette ser det ud, som om heller ikke Augustinasynoden, og Antimissourierne blev oplyste i 1890, og at der selvfølgelig heller ikke blev dannet noget nyt Samfund, den forenede Kirke. Er dette saaledes at forstaa, saa har vi hele Tiden haart og haer endnu alle tre Samfund lysende iblandt os, og den forenede Kirke har hele Tiden været og er fremdeles bare et Fata Morgana, en Luftspeiling, paa Kirkens Himmel.

Men Sverdrup og Ostedal ved meget godt, at de i hint Svar ikke har skrevet Sandhed. Hvor stor Dygtighed de maa se kan have til, efter som de finder det scrusdent, enten at glemme eller spie og vride paa sine egne eller andres Ord, saa at muligens endel af deres mest forblindede Bønner kan tro dem, saa maa dog ialfald deres egen Samvittighed vidne imod dem og anklage dem for at have aflagt falsk Ed. Ingen har vel snakket mere om *Warne l æ r d o m m e n* end hine Proeasører, men havde de selv holdt fast paa noget af, hvad de lærte i sine tidligste Barneaar, saa havde hint rædjomme Dokument ikke seet Dagens Lys. — Kunde det bviises, at denne Sag virkelig taalte en anden Forklaring, saa vilde det isandhed være lædeligt, men det ser nok ikke.

Commonskolens stærke og svage Sider.

Paa Ds fordring skal jeg forsøge at levere et lidet Opset om Commonskolens stærke og svage Sider.

Jeg sætter mig ikke ned for at skrive om dette Emne med den Tanke, at jeg skulde være fuldt kompetent til syldbestgjøende at greie ud denne Sag, d. v. l. kræves der viselig en dygtigere Bøn end min. Men Smuler er jo ogsaa Brød. Kunde min simple Fremstilling tjene til, at Menigmand kom til at tænke mere over denne Sag—der viselig er baade vigtig og tilsmæssig—hvad jeg ikke skrev, tør kræves.

Der har i den senere Tid været skrevet en hel Del Aviserne om Amerikanisering, om det er heldigt eller ikke at fremsthynde Udviklingen i denne Retning. Med andre Ord, om man nu strengt bør lægge tilside det norske Sprog i Skole og Kirke, i Tale og Skrift eller ikke.

Der har da paa den ene Side været fremhævet, at selv end det norske Sprog (for Nordmændenes Vedkommende) blir lagt tilside, og vi har lært os til at bruge det engelske som det naturigste Udtryk for vore Tanker og Følelser, ere vi heller ikke fuldt ud Amerikanere, og det burde vi jo være, og Amerikanerne har Ret til at kræve det af os, at den stund, vi har jaaget Lov til at blive Borgere i dette Land. Dette kling-

er pent og noksaa rimeligt ogsaa; men man faar husle paa, at en saadan hurtig og tvungen Overgang ikke er naturlig og derfor heller ikke reiserdig og ønskelig, ja, den er ikke engang mulig. Saalænge Emigrationen varer, vil det være nødvendigt at bruge det norske Sprog ialfald delvis baade i Skole og Kirke og til dagligt Brug, dette burde dog enhver skjønne. Lad den naturlige Udvikling her som i andre Henseender gaa sin langsomme, men sunde og sikre Gang. At foregribe Udviklingen er at forhaste sig, men Hastværk er ialmindelighed ogsaa Lastværk. Dette kommer vil ikke direkte den foreliggende Sag ved, men jeg tænkte, det kunde være bra at have disse Tanker in ment, naar vi nu skal gaa over til at betragte Commonskolen.

Sæt, at den amerikanske Commonskole var saa god, som den kunde og burde være, saa var den enda ifket i stæffe Lig. Dette vil alfaa blive en af dens svage Sider. Uilsktelig? ja; thi dens Maal er jo kun at opdrage og oplære gode Borgere. Men Menneker med religiøs Trang—for ikke og saa at sige kirkeleg Sandt—er ikke og kan ikke være tilfreds med, at deres Børn blot blir opdragne og oplærte til gode Borgere i Staten. De vil ogsaa, at de skal blive gode Kristne, eller, med andre Ord, gode Betsjendere af den Tro, som de selv ere opdragne i. Dette kan ikke Commonskolen gjøre i et Land, som vrimler af alle Slags Betsjendelser, og hvor alle slags Betsjendere har lige Retigheder. Commonskolen lægger kun en paa at udvilde Børnenes Forstandsvener og bibringe dem saadane Kundskaber, som kan gjøre dem vee skicket til at „sloa sig igjennem Verden“, som man siger. Men det, som for de Kristne er det vigtigste, besjatter den sig ikke det ringeste med nemlig at gjøre Børnene til i Ordets fuldeste Betydning gode Menneker. Der til er det nemlig ikke nok kun at udvilde og styrke Forstands- og Følelseslivet. Nei, for at det Maal kan naaes, maa Hjerte livet, Viljen udvildes, styrkes og styrkes paa den rette Maade og med de rette Midler. (Forts.)

Til "Heralds" Læsere.

Læsere vil uden Vanskelighed lægge Mærke til, at dette Num er af Herald ser anderledes ud end de forrige: sent kommer den, det er han desværre vant til, men den ser saa pjuftet ud, næsten som om den havde ligget i La Grippe, hvad kan der vel være i veien med den?

Jo, ser Du, Herald har faaet det Indfald at sætte Foden under eget Bord, og som andre fattige Nybyggere maa du lade sig spie med „second hand Goods“, som i disse Tider kan faaes billigt.

Vi mangler endnu Mangt og Meget, som hører til Forretningen, saasom passende Typer til Overkrister, Latinke Typer osv. Disse mangler haaber vi snart at faa erstattet, og vi skal gjøre vort Bedste for at faa Bladets Udsende til, saavidt muligt, at ligne, hvad det før har været; vi haaber ligeledes, at man vil være istand til at seje det, og at man venligt vil undskylde alle Strøbeligheder som hører maatte hange ved Indhold og Udtryk.

I holdet er stet ikke, hvad det burde være. Et kirkeligt Tidsskrift søger man jo først og fremst efter kirkelige Nyheder og da helst fra den Del af Landet, hvor Bladet udkommer. Vi havde ogsaa haabet at kunne kose saadanne, men der er desværre blevet svært lidet af det. For omtrent ti Maaneder siden lovede nogle Præster at sende hver mindst to Stykker, og na'e eller ikke originale, i hver Maaned, men af dette Løfte er neppe en Ottendede bleven indfriet. Af Nyheder her vi sat ind, hvad vi selv har iagttaget, og hvad der tilfældigvis er kommet os for Øre, og som maatte ansees for

paalideligt. Det vilde ikke være saa vanstelig en Sag for Præster og Andre at hjælpe os til at gjøre Bladet mere interessant. Hvis En ikke ser sig ihaand til at skrive et Stykke, som i den Form er stillet til Offentliggjørelse, saa læse ræden Enhver i et Privatbrev fortælle et eller andet og angive Redaktøren Ret til at benytte det, som han kan. Det ra naturligvis, om ikke ude i Ukkendelse a dog a l l e r h e l s t, k i r k e l i g e Nyheder, vi ønsker.

Korte Afhandlinger om et og andet, som vedkommer, vort kirkelige Arbejde, ønskes, hvad enten disse ere originale eller tagne af andre Blade eller Bøger. Naturligvis kan vi ikke love at optage, hvad som helst der maatte komme, blot fordi det bliver os tilsendt, thi, er det nødvendigt at vogte sin Tunge, saa at man ikke skal sige mere end man kan forsvare, saa maa man være endda mere varsom med, hvad man trykker i et Blad.

Alt Bladet vedkommende adresseres til: Lutheran University Herald, Parkland, Pierce Co. Washington. Det samme gjælder ogsaa for Pacific Lutheran University's Vedkommende. Korporationen har nemlig flyttet sit Office fra 1912 Jefferson Ave, Tacoma, til Parkland, Pierce Co. Wash.

„Den Gamles Sted.“

(Af B. Aflövold)

Hvis ovennævnte lille Bog blev fæstet ved Siden af en af de moderne literære Vgubers Værker, saa vilde den vel i manges Øine tage sig ud som en Kanin ved Siden af en fuldvoksen Grønlandsheuat. Kaninen vilde man neppe lægge Mærke til, medens Hvalens store Krop og vældige Gab vilde være Gjenstand for alles Beundring. Men læt, at du sit Besørg til tilfave og spise et af disse Dyr, da vilde du vist foretrække Kaninen. Den kunde du tage i din egen Gryde, den vilde vist ogsaa smage bedre og være lettere at fordøje end Hvalen.

Det forekommer os, at nævnte Bogs Indhold er sundt, underholdende og belærende. Den vil være til Nytte og Fornøielse for mange uden at være til Skade for nogen.

Kirkeindvielser.

(Efter Ev. Luth. K.)

Søndag den 30te Juli d. A. indviedes den tytt lutherste Kirke, som Pastor K. Seehus er Præst ved, og som ligger ved Occust P. O. Tewa. Indvielsen foregik paa det nærmeste efter det norske Ritual. Tilstedede var foruden Stedets Præst (Seehus) ogsaa Prof. L. Varsen samt Pastorerne H. V. Thorgrimsen og J. A. Ollesen. Pastor Seehus holdt Indvielsestalen paa tysk og Prof. Varsen læste hertil nogle Bemærkninger og erklærede Kirken indviet i den treenige Guds Navn.

De ældste Medlemmer af denne Menighed indflyttede dertil fra Tyskland allerede i 1853 og 54. Enkelt af dens første Præster tilhørte den tytt lutherste Newsynode. Siden besjættedes den af flere af vore Professore ved Luther College: Først af Prof. F. A. Smidt, saa Prof. Jakobsen, Prof. Pastor Lindemann og endelig siden 1886 af Past. K. Seehus, som ved den Tid kom til Big Canoe som Hjælpepræst hos Past. H. A. Stub. Den nye Kirke er en Frambygning 48 x 32 18 Fod høi med et pent Taarn og tækkelig Indredning.

Den koster omtrent \$2000, og Menigheden synes i det hele meget vel tilfreds med Arbeidet.

Samme Dag, den 30 Juli, var ogsaa en Høstidsdag for den lille Zambrola Menighed i Goodhue Co. Minn. idet dens nye Kirke da blev indviet af Prof. Moisafer. Provstetalen holdtes af Past. J. A. Thorsten. Foruden de to nævnte og Menighedens tvende Præster P. Bjørge og T. J. Gruwe var ogsaa vor Missionær blandt Mormonerne i Utah Past. Skabo tilstede og deltog i Handlingen. Han holdt om Eftermiddagen et Foredrag om Tilstanden og Missionen blandt Mormonerne. Et Differ stort \$42.72, blev optaget til Hjælp for en Kirke i Salt Lake City.

Yakima County Wash.

En Lyttur til North Yakima City lægger Udgifterne. Man vil nemlig rundt North Yakima træffe paa nogle af Washingtons Særværdigheder. Saa har tilbage var Landet rundt nævnte By en Diken. Idag er det et smilende Landskab, en af de frugtbareste Dele af hele Staten. Det har udmerkede Irrigation's Anlæg udrettet. Man har et træsfende Ordspog derborte: Irrigation is King. Det er ikke vor Hensigt at gjøre Klame for Landet. Det overlader vi til dem, som høster personlig Fordel deraf.

Vore Farmere i Østen vilde ganske vist finde mange Ting at ufækte paa Landet, Manglen paa Regn, Sandstormen, den sterke Hede om Sommerer, man har underliden 110 Grader i Skuggen, dette i Forbindelse med Ubeljendistab til Farming med Irrigation vilde vel holde vore Landi nænd borte. Man træffer neppe en Skandinab derborte, som driver Farming. Men vi tror, at de med lidt Erfaring godt kunde maale sig med Yakima Pionerer. De gamle Farmere sælger gjerne ud. De har tjent nok Penge og ønsker helst at nyde Frugterne af sit Skid og Slæb nu paa sine gamle Dage.—Et Par Mile fra byen ligger det store Mønsterbrug Mcg e Farm. En Hjøretur did vil bringe stort Udbytte. Man ser der, hvad Jorden kan laste af sig, naar den blir vandet efter alle Kunstens Regler. Reisende fra Østen stopper gjerne over et Par Dage i North Yakima. De tager da i Betsyn alt, hvad Stedet kan rose sig af. Byen selv er en godig Landsby med rigelig Irrigation hele Sommeren. Yakima River har Vand nok for hele Dalsjøret. Sunnyside Valley holder nu ogsaa paa at omslæbes til en stor Have paa over 40.000 Acres. Det lyder utroligt, men man maa vel tro sine egne Øine. Og dog vil vi ikke raade nogen til at sjøbe Katten i Sækken. Man træffer rigtignok paa de yndigste Pletter, men det koster baade Penge, Arbejde og Indsigt at frembringe saadanne udaf Østene. En Mand vil saa mere end nok med at dyrke og irrigere 20 Acres Land i Sunnyside Valley. Vandet koster 1 Dollar høert Aar. Vandet staaer høit i Pris, 55 Dollars pr. Acre. De gamle Pionerer i Katchiz Dalen ved North Yakima er rimelige i sine Priser, men saa kan der være Feil og Mangler, som ikke altid sees ved

en net saa grundig Jøgttagelse.

Fumle og Hø samt Frugt er de vigtigste Produkter.

I North Dakota holdes State Fair hvert Aar, og denne Udselling sætte man der førre Pris paa end selve Statens Capitol, idetmindste taale de sa.

Ei Reisende.

— — — — —

Kjøb Eiendom i Armour Addition

of Pacific Lutheran University Association

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanean gaar midt igennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som kbydes tilsalgs, og enhver, der nu kber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa Genstand forlanges \$110 per Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi kræver manø penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'a.

Metropolitan Savings Bank

— for haldet —

Tacoma Building & Savings Association.

— S-P-A-B-S-A-S-B —
(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af D og E St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Dubbeltalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar.	President.
E. W. Enos.	V. President.
Das. Le B. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Helvig.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. L. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
G. L. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P. Caton, P. H. Caesar, E. W. Enos,
Das. Le B. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsviskaar. Anvisninger paa alle Steder i Europa. De Scandinaviske og det tyske Sprog tales.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.

Gaver til Bibliotheket.

Fra Pastor W. M. H. Petersen, St. Paul Minn.

Gibbons Rome 5 Bind, Boyles Sermons 2 Bind, Philibb Doddridges Paraphrastische Erklärung Sämtlichen Schriften Neues Testament 5 Bind.

Hjertelig Tak!

Indkomne Bidrag til The Pacific Lutheran University.

H. Reishus?	\$.75
Mrs. Glen Reishus?	.50
Phænder, Jng. borg, Elisabeth, Knut, Sondre, Frithjof og Helga Reishus hver \$.25	1.75
Bed L. C. Davidsen fra en tysk Farmer	1.00
Bed Rev. E. Dale Offer i Brule Creek Menighd.	15.00
Rev. N. Quammens Kvindeforening	18.00
A. Knutsen	5.00
Wilhelma Frøding	2.00
Josephine Knutsen	2.00
Sophie Knutsen	1.00
Mrs. Dordi Lee	5.00
Kentie Lee	5.00
Dorothea Lee	5.00
Bed Rev. St. S. Neque fra Wilmington Kvindeforening	9.55
Nære Painted Creek Menighed	40.00
Bed Rev. N. Førde Konfirmations Offer	34.03
Ole C. Solberg	.50
Dora D. Mense	.50
Offer fra St. Olaf Menighed	48.20
Prof. J. Halland	5.00
T. T. Væberg	.50
G. D. Sullitsen	.50
C. T. Gilbertsen	1.00
Bed Past. Reishus Konfirmations Offer fra Dal Valley Menighed	7.90

Betalende Subskribenter for 3die Aargang.

N. B. Arque, Rev. N. Giere, Svbert Samuelsen, John Pinn, J. Quinberg, Sam. Samson, Amund Amundsen, Warren Synnegaard, A. G. Halvorsen, Miss Sophie Storey, Miss E. T. Grundesen, Elias Johnsen.
for 3die og 4de Aargang.
C. T. Gilbertsen, A. J. Floren, Peter Poulsen.
for 2den 3die og 4de Aargang.
Abel Helvig, Astal Stølesea, Alfred Hong.
Ole A. Greibrof, betolt for ti Aargange.

Skø og Stovler

Til billige Priser og af beste Sort hos S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.
Fresh Spring Stock regardless of cost sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. "Med med de høje Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udtommer to Gange om Maanedn og koster forsløis 50 cents per Aar.

Adresse: "The Lutheran University Herald" Parkland, Pierce Co. Wash. Redaktør: N. Christensen.

Subskribentjamlere saar paa 5 betalende Abonenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 cents.